

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 22930

гр. София, 08.06.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
закрито заседание на 08.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **10213** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

С разпореждане № 17928 от 12.05.2026г. и на основание чл.213а ал.1 изр. първо от АПК, съдът е оставил без движение касационната жалба на Комисията по чл.401 от ЗСВ за съдебен район на Окръжен съд - Сливен и Административен съд - Сливен срещу Решение № 13609 от 07.04.2026г. по адм.д. № 10213 по описа на АССГ за 2025г. и е указал на жалбоподателя, в 7-дневен срок от получаване на съобщението да представи документ за внесена държавна такса в размер на 35.80евро/тридесет и пет евро и осемдесет цента/ по сметка на ВАС. Указано е изрично, че при неизпълнение - жалбата ще бъде върната.

Съобщението е връчено на 28.05.2026г. като с молба от 03.06.2026г. жалбоподателят твърди, че Комисията не е организационно обособена като самостоятелен орган или юридическо лице и нито ЗСВ, нито Наредба № Н-1/14.02.2023г. предвиждат конституирането и като самостоятелна структура – обособена организационно и със собствен бюджет. Поради това следва съдът да укаже точно размера на държавната такса, която всеки един от членовете на Комисия да заплати за сметка на бюджета на съдебната власт. При липса на указание за конкретния размер който следва да се заплати от всеки отделно, липсва основание за задължаване бюджета на съответните органи на съдебната власт, които представляват всеки от членовете на комисията. Поради това се иска допълване на посоченото разпореждане с конкретно указание относно размера на държавната такса и срока за изпълнение на разпореждането да бъде продължен.

С оглед така депозираната молба съдът съобрази:

По силата на чл.176 АПК допълването на съдебният акт е способ приложим, когато съдът не се е произнесъл по цялото оспорване. Пренесено на плоскостта на настоящото производство по чл.213 АПК същото би следвало да се приложи, когато съдът не се е произнесъл с ясни и изчерпателни указания по констатираната нередовност на жалбата. Настоящият казус не разкрива подобна хипотеза, респ. искането се явява неоснователно, защото нормата на чл.213а ал.1 вр. чл.213 т.3 АПК е повече от категорична и тя регламентира дължимост на държавна такса в конкретен размер, от страна на жалбоподателя, респ. даване указания на оспорващия /при равнозначност на изразите/. И именно съобразно посочената регламентация е и прозинасянето от

страна на съда. Това налага да се приеме, че не са налице основание за дорпълване на съдебният акт.

Далеч по-съществен обаче е изводът, че в производство като настоящото искането за допълване на съдебен акт се явява изцяло неприложимо. Законодателят изрично е предвидил за допустимото и валидно сезиране да следят - настоящият, администриращ съд, председателя на съответното отделение във ВАС и съдебният състав в хода на производството пред касационната инстанция. В този смисъл и досежно редовността на жалбата е предвиден тристепенен контрол което обуславя и процесуалната неприложимост на института в рамките на производството.

Така:

При неясни и неточни указания от страна на настоящият състав – председателя на отделение във ВАС следва да му върне жалбата като му укаже как да процедира/арг. чл.213а ал.6 АПК/.

От своя страна актовете на председателя на отделение с които жалбата се оставя без разглеждане подлежат на оспорване пред 3чл. състав на ВАС/арг. чл.213а ал.7 АПК/ и

Успоредно с това съдът следи за нередовността на жалбата и при всяко положение на делото/арг. чл.228 вр. чл.158 ал.3 изр. второ АПК/.

Т.е. тристепенна нормативно регламентирана система за контрол върху редовността на жалбата с оглед изикванията на закона, в т.ч. и изискванията за форма и приложения.

Като продължение:

Действително, комисията по чл.401 ЗСВ не е самостоятелно и организационно обособена структура със собствен бюджет.

Същевременно АПК в своят пар.1 т.6 от ДР дава разрешение на подобна хипотеза досежно дължимостта на съдебните разноси при присъждането им с оглед изхода от спора, а именно - поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган. Законодателят обаче не е дал разрешение на хипотеза третираща заплащането на части на нормативно регламентирана по основание и размер държавна такса. Процесната жалба не е предявена в условията на обективно или субективно съединени жалби за да може съдът да разсъждава в посока – разделяне на таксата, отделна дължимост на държавна такса с оглед всеки отделен оспорващ и прочее. Нещо повече – едно искане, като предявеното от касатора би поставило процеса в хипотеза в която 5членната комисия да не може да упражни правото си на оспорване, ако един от членовете не внесе държавна такса. Подобно разделяне би било изкуствено и не среща опора в закона. А и би било изцяло в ущърба на самият касатор.

Колкото до наличие на основание за извършване на конкретен разход за сметка на бюджета на един или друг отделен орган – това е въпрос на вътрешно-бюджетна организация в рамките на самата съдебна система, неотнормативна към нормативните изисквания на АПК.

Същевременно и от една страна:

Във връзка с приложимостта на чл.84 ал.1 ГПК ВКС е имал възможност да постанови, че „Законодателната преценка за освобождаване от заплащане на държавни такси се определя не от вида на правния субект, а от характера на правото, чиято защита се търси“./ Определение № 2502 от 14.05.2026 г. на ВКС по ч. гр. д. № 902/2026 г./

Изключенията от принципа, залегнал в чл. 73, ал. 3 ГПК, че държавната такса се събира към момента на подаване на искането за защита, следва да бъдат предвидени изрично в закон, каквито в случая не са налице./виж Определение № 1768 от 24.06.2024 г. на ВКС по т. д. № 1094/2024 г./.

От друга страна - разпоредбите на ГПК досежно освобождаване от държавна такса са неприложими, предвид наличието на ясна уредба в АПК. Липсата на предвидено изключение в хипотеза като настоящата – нито в АПК, нито в специалният ЗСВ обуславя и пълната неоснователност на искането.

При извършване на съпоставка между значимостта на правото на достъп до съд и процесуалните изисквания които идват да обезпечат развитието на съдебният процес, в светлината на конкретните факти, съдът приема, че с превес на правото на защита, обективното затруднение за изпълнение на съдебните указания обосновава изпращане на повторни указания към жалбоподателя. А именно - в 7-дневен срок от получаване на съобщението за настоящото разпореждане да представи документ за внесена държавна такса в размер на 35.80евро/тридесет и пет евро и осемдесет цента/ по сметка на ВАС, като при неизпълнение - жалбата ще бъде върната.

Предвид постановяване изпращането на повторни указания, съдът не следва да се произнася по не/доустимостта на искането за допълване на съдебния акт. Същото ще бъде част от окончателното разрешаване въпроса за редовността и допустимостта на касационното оспорване.

Поради това и на основание чл.213а ал.1 АПК, Административен съд София-град,74 състав,
РАЗПОРЕДИ:

УКАЗВА на жалбоподателя, в 7-дневен срок от получаване на съобщението за настоящото разпореждане да представи документ за внесена държавна такса в размер на 35.80евро/тридесет и пет евро и осемдесет цента/ по сметка на ВАС,като при неизпълнение - жалбата ще бъде върната.

Преписи от разпореждането да се изпрати на жалбоподателя.

Разпореждането не подлежи на обжалване.

Съдия: